

Krævende salmedigte

Sognepræst
Carina Wøhlk,
Frederiksværk

*TRE – bekendelser
Iben Krogsgdal
Forlaget Syng Nyt 2018*

Treklange. Kristendommen genlyder af dem: Fader-Søn-Helligånd, tro-håb-kærlighed, legeme-sjæl-ånd, liv-død-opstandelse. Salmedigteren Iben Krogsgdals nye udgivelse hedder TRE. De 70 digte, der præsenteres af forlaget som salmedigte, er alle på tre vers. Titlen synes at referere mere til form end til indhold.

Undertitlen derimod vidner om tyngden i digtsamlingen. Bekendelser. Digteren har ikke bare noget på hjerte – hun har behov for at lette det. I kaskader af blod, sved og tårer rabler hun ord af sig – ord, der lyder som ekko af de gammeltestamentlige klagesalmer. Det moderne menneskes urbane ensomhed, ulidelige hypokondri, grundangst og længsel efter en rummelig Gud skrives til himlen.

Et åbent Oxfordmøde

Digtene udtrykker ingen pifsk mangel på fortrydelse. Bekendelserne glider over i deciderede tilståelser: »Herre, min flok er så frygtelig stor. Jeg fortryder!//Ingen kan se, hvem jeg egentlig er:/en forbryder« (se s. 15). Digtsamlingen er et langt, åbent Oxfordmøde, som læseren inviteres til at tage del i.

Sagen er bare, at voldsomheden i vidnesbyrdene indimellem vækker en blufærdighed, som kan være vanskelig for læseren at overkomme – og som kan spænde ben for digtenes brugsværdi. Eller sagt på en anden måde: Nogle af digtene er så mørke, at de næsten ikke tåler dagens lys. De lanceres af forlaget som salmedigte, men kan næppe synges af en menighed ved højlys dag.

Dygtigt håndværk

Iben Krogsgdal er uden tvivl en dygtig håndværker. Hun behersker både metrik og rim. Men til tider driver rimtvangen hende ud over kanten. For eksempel i følgende rim: »... der dirrer vanvid i mit næsebor ... mit

badekar er dybt som Telenord« (se s. 63). Som Telenord? Hvad skal det dog betyde? Skal det meningsløse rim understrege den eksistentielle meningsløshed – eller?

Den autentiske stemme

Det er, som om Krogsgdal indimellem tilstræber en Grotrian-tone, som ikke er en integreret del af hendes eget register. Hun står stærkest, når hun er tro imod sin egen stemme. Som i digtet her: »Når det sidste fadervor rører mig på kinden/ og min barndoms salmesang bølger ud i vinden/ Løft mig som dit lille barn, dæk mig med dit amen/ ingen magt skal skille os. Mor og barn er sammen« (se s. 35). Det lyder autentisk i mine ører.

Krogsgdal er ikke bange for at stryge hellige salmekøer med hårene. Hendes gendigtning af Ingemanns »Den store mester kommer ...« fungerer fornemt: »Den store mester kommer/ hans hånd er stærk og tændt/ den rører, hvor vi ikke/ kan være os bekendt« (se s. 61). Læs endelig videre selv. De to næste vers tangerer faktisk noget mesterligt.

Krævende samling

TRE er en ualmindeligt smuk lille bog. Formatet lægger sig til rette i hånden. Det sorte omslag vidner om det mørke, digtsamlingen bærer på, og de røde bogstaver i titel og forfatternavn henleder tanken på blod. Hjerteblod. Så er læseren allerede på sporet. Der er tale om en krævende samling af salmedigte – upoleret, hudløs og overvældende stærk. Den skal læses i små doser og med lys og liv inden for rækkevidde.

Carina Wøhlk

